

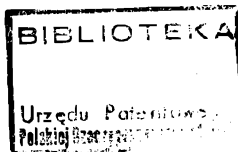
Warszawa, 3 stycznia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

E 04 f 15/02

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20768.

Kl. 37 d, 5.

Henri Eugène Lachappelle
(Wilrijk-Anvers, Belgja).

37 d, 15/02

Mozaikowa podłoga z płytek drewnianych lub wykonanych z podobnego materiału.

Zgłoszono 18 maja 1933 r.

Udzielono 21 listopada 1934 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy ulepszenia mozaikowych podłóg drewnianych lub podobnych, składających się z podkładu z dykty lub materiału podobnego, na którym przy pomocy kleiwa są naklejane małe płytki drewniane lub podobne, dopasowane i rozmieszczone odpowiednio według wzoru mozaikowego.

Wynalazek ma na celu ulepszenie podłóg tego rodzaju.

Według wynalazku płytki drewniane lub podobne są na dolnej stronie rowkowane.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok zgóry podłogi, fig. 2 — przekrój tej podłogi wzdłuż linii 2 — 2 na fig. 1, a fig. 3 — taki sam przekrój podłogi wykończonej.

Płytki, ułożone w mozaikę, leżą na dyktowych lub podobnych podkładach *a* o grubości i kształcie, dobranym tak, aby umożliwić wygodne manipulowanie i przenoszenie tych podkładów z jednego miejsca na drugie. Na podkład *a* zostaje naklejona odpowiednia liczba drewnianych płytek *b*, dopasowanych i rozmieszczonych według wzoru mozaikowego. Spody tych płytek drewnianych są zaopatrzone w rowki *b₁* ułatwiające mocne przylepienie płytek *b* do podkładów *a*; kleiwo, które może być np. stosowane do tego celu, jest znane w handlu pod nazwą nieprzemakalnego ze znakiem „Certus”. Drewniane płytki *b* są rozmieszczone według wzoru, przyczem między płytkami pozostawione są szczeliny *c*.

Płytki te mogą być bez trudności zamó-

wione i wykonane w fabrykach zamiast zatrudniania na miejscu budowy do ich wyrobu specjalnie wyszkolonych robotników i dostarczone wprost z fabryk na miejsce budowy w liczbie odpowiednio obliczonej i dobranej według wzoru podłogi. Ułożenie podłogi jest bardzo proste, ponieważ wszystkie jej części są wykonane z drzewa i mogą być przybite wprost do podłogi ślepej zapomocą długich galwanizowanych gwoździ *d* z żelaza; gwoździe wbija się w szczelinach *c* (fig. 2). Te galwanizowane gwoździe nie rdzewieją i przymocowują podkład wraz z płytkami *b* do ślepej podłogi. Po przybiciu mozaiki do ślepej podłogi szczeliny *c* między drewnianymi płytkami *b* zatyka się zapomocą cementu magnezjowego lub materiału elastycznego *e* (fig. 3), poczem podłoga jest wykończona i nadaje się do użytku.

Zastosowanie płytek według wynalazku umożliwia łatwe i ekonomiczne wykonanie podłogi mozaikowej, której wygląd po wykończeniu nie różni się niczem od wyglądu innych podłóg tego rodzaju.

Przy układaniu podłóg mozaikowych z żelaznych lub kamiennych płytek, pokrywa się rowkowane spody płytek mieszaniną magnezjową w celu ich przytwierdzenia do

podkładu z dykty lub podobnego materiału, który to podkład przytwierdza się następnie do ślepej podłogi zapomocą gwoździ, wbitych w szczeliny między płytkami.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Mozaikowa podłoga z płytek drewnianych lub wykonanych z podobnego materiału, znamienna tem, że składa się z płytek (*b*), zaopatrzonych w rowkowane spody (*b₁*), i z podkładu (*a*) z dykty lub podobnego materiału, przytwierdzonego do ślepej podłogi zapomocą galwanizowanych gwoździ (*d*), wbitych w szczelinach (*c*), pozbawionych między płytkami (*b*), ułożonemi i przyklejonemi do podkładu (*a*) według obranego wzoru mozaiki.

2. Mozaikowa podłoga według zastrz. 1, znamienna tem, że gwoździe (*d*) są pokryte warstwą cementu magnezjowego lub plastycznego materiału (*e*), wypełniającego szczeliny (*c*).

Henri Eugène Lachappelle.

Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

